

ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ, ΧΩΡΙΣ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ

Τα τελευταία χρόνια και με αφορμή την οικονομική κρίση, κράτος και αφεντικά έχουν εξαπολύσει μια πρωτοφανή επίθεση στην εργατική τάξη, καταργώντας σε σύντομο χρονικό διάστημα ένα μεγάλο μέρος των δικαιωμάτων της. Μια από τις σημαντικότερες συνέπειες αυτής της επίθεσης είναι και τα υψηλά ποσοστά ανεργίας που από το 2010 και μετά έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Φυσικά το ζήτημα της ανεργίας δεν είναι κάτι νέο κι ούτε είναι προϊόν της οικονομικής κρίσης. Αποτελούσε πάντα δομικό και αναπόσπαστο κομμάτι της λειτουργίας του καπιταλισμού και λειτουργούσε σαν δεξαμενή φτηνού εργατικού δυναμικού για τα αφεντικά, προκειμένου να διευρύνουν συνεχώς τα κέρδη τους.

Πριν από μερικά χρόνια το να βρει κάποιος δουλειά θεωρούνταν μια πιο «εύκολη» υπόθεση και η επιβίωσή του στο διάστημα της ανεργίας μπορούσε να καλυφθεί είτε με περιστασιακά μεροκάματα – που κι αυτά πλέον είναι είδος προς εξαφάνιση – είτε με βοήθεια από την οικογένεια – που σήμερα έχει μικρότερη ή και μηδενική δυνατότητα για βοήθεια, μετρά από τόσες πολλές μειώσεις μισθών και συντάξεων. Συνεπώς, σήμερα η κατάσταση της ανεργίας ταυτίζεται όλο και περισσότερο με τη στέρηση στοιχειωδών αγαθών, τον κοινωνικό αποκλεισμό και εν τέλει με την αγωνιώδη προσπάθεια των ανθρώπων που μένουν χωρίς δουλειά.

Παράλληλα οι δαπάνες για τις δομές πρόνοιας (υγεία, παιδεία κτλ) μειώνονται συνεχώς. Νοσοκομεία και σχολεία κλείνουν ή συγχωνεύονται, βασικά αγαθά όπως το ρεύμα και το νερό ακριβαίνουν, άμεσοι και έμμεσοι φόροι αυξάνονται, με αποτέλεσμα η κατάσταση ειδικά για τους ανέργους, να γίνεται όλο και πιο ασφυκτική. Έχουμε φτάσει στο σημείο να στερούμαστε στοιχειώδη αγαθά και υπηρεσίες όπως η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και οι μετακινήσεις με τα ΜΜΜ, που αποτελούν εξάλλου πάγια αιτήματα των ανέργων και για τα οποία δίνονται συνεχείς αγώνες.

Ακόμα και οι αριθμοί και τα ποσοστά που δίνονται στη δημοσιότητα από την πλευρά του ίδιου του κράτους μέσω του ΟΑΕΔ, δεν αφήνουν περιθώρια για παρερμηνείες. Πάνω από 1 εκατομμύριο άνθρωποι είναι χωρίς δουλειά. Από αυτούς, επίδομα λαμβάνει ένα πολύ μικρό ποσοστό (περίπου 10%) και για μικρό χρονικό διάστημα (το πολύ 12 μήνες, αν πληρούν όλες τις προϋποθέσεις), ενώ ακόμα πιο ζοφερή είναι η κατάσταση για τους μακροχρόνια ανέργους οι οποίοι είναι πλέον περισσότεροι από τους μισούς με ελάχιστους από αυτούς να επιδοτούνται και μάλιστα με πολύ μικρότερο ποσό. Την ίδια στιγμή υπάρχουν εργαζόμενοι που δεν αναγνωρίζονται καν ως τέτοιοι από την πλευρά του κράτους και οι οποίοι όταν μένουν χωρίς δουλειά δεν μπορούν ούτε να γραφτούν στα μητρώα του ΟΑΕΔ, αν δεν δαικπεραιώσουν πρώτα μια σειρά πολλών γραφειοκρατικών διαδικασιών. Χαρακτηριστική περίπτωση όσοι δουλεύουν με δελτίο παροχής υπηρεσιών (μπλοκάκηδες).

Η διαχείριση από την πλευρά του κράτους του ζητήματος της ανεργίας, όχι μόνο λύσεις δεν προσφέρει, αλλά αντίθετα συγκαλύπτει το πρόβλημα και ουσιαστικά το διογκώνει και το διαιωνίζει. Τόσο η επισφαλής και μαύρη εργασία, όσο και τα προγράμματα του ΟΑΕΔ κοινωφελούς ή επιδοτούμενης

εργασίας (ΚΟΧ-voucher), αποτελούν ευκαιριακές λύσεις που αφορούν μικρό ποσοστό ανέργων και για μικρό χρονικό διάστημα. Επιπλέον, από αυτά τα προγράμματα ωφελούνται πάνω απ' όλα τα αφεντικά αφού έχουν ουσιαστικά αμισθί εργατικό προσωπικό και μπορούν να απολύουν τους μόνιμους υπαλλήλους ή, στην περίπτωση του δημοσίου, να τους θέτουν σε διαθεσιμότητα. Μέσα από όλη αυτή την κατάσταση λοιπόν, προκύπτει σήμερα, πιο έντονα από ποτέ, η ανάγκη για την αναζήτηση μιας συνολικής λύσης για όλους τους ανέργους, που θα έχει διάρκεια και θα καλύπτει τις ανάγκες μας για να ζούμε αξιοπρεπώς.

Το πρώτο που θέλουμε ως άνεργοι είναι να έχουμε δουλειά με αξιοπρεπείς μισθούς που θα καλύπτουν τις ανάγκες μας. Ως άνεργοι, θεωρούμε τους εαυτούς μας αναπόσπαστο κομμάτι της εργατικής τάξης και όχι μια ξεχωριστή κατηγορία από τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Εξάλλου όλοι βιώνουμε την κατάσταση της ανεργίας για μεγάλα ή μικρά διαστήματα ενώ ακόμα και για όσους έχουν δουλειά, η απειλή της ανεργίας βρίσκεται συνεχώς πάνω από τα κεφάλια τους. Σαν κομμάτι λοιπόν του κόσμου της εργασίας, διεκδικούμε ένα ποσοστό του πλούτου που έχει παραχθεί και συνεχίζεται να παράγεται από το σύνολο της εργατικής τάξης και είναι δίκαιο να επιστραφεί στους εργαζόμενους που έχουν μείνει χωρίς δουλειά. Θεωρούμε λοιπόν ζωτικής σημασίας τη μαζική απαίτηση επιδόματος ανεργίας που θα δίνεται σε όλους τους ανέργους χωρίς όρους και προϋποθέσεις για όλο το διάστημα της ανεργίας και θα μας επιτρέπει να ζούμε με αξιοπρέπεια. Επιπλέον, η κατάκτηση ενός τέτοιου αιτήματος, αναβαθμίζει την αξία της εργατικής μας δύναμης, επιτρέποντάς μας ως εργατική τάξη (εργαζόμενοι και άνεργοι) να διαπραγματευτούμε με καλύτερους όρους απέναντι στα αφεντικά, τα οποία χρησιμοποιούν συνεχώς την απειλή της ανεργίας για να έχουν φτηνό εργατικό δυναμικό.

Όσον αφορά στην ικανοποίηση ενός τέτοιου αιτήματος, γνωρίζουμε καλά ότι ούτε θα έρθει από τη μια στιγμή στην άλλη, ούτε θα έρθει από μόνο του και ούτε πρόκειται βέβαια να μας δοθεί απλόχερα από το κράτος κι οποιαδήποτε κυβέρνηση. Όπως όλες οι κατακτήσεις που προέκυψαν μέσα από σκληρούς αγώνες, έτσι και αυτή η προσπάθεια για να έχει αποτελέσματα θα πρέπει να πλαισιωθεί και να στηριχτεί από όλο αυτόν τον κόσμο που πλήττεται άμεσα από τις συνέπειες της ανεργίας. Κι αν η διεκδίκηση του επιδόματος ανεργίας μπορεί να μοιάζει κάτι δύσκολο στη σημερινή συνθήκη, δεν θεωρούμε ότι είναι κάτι εξωπραγματικό και ουτοπικό. Είναι κάτι που συμβαίνει εδώ και δεκαετίες σε πολλές χώρες του εξωτερικού και που προέκυψε επίσης μέσα από σκληρούς αγώνες. Βασική προϋπόθεση λοιπόν για να κατακτήσουμε το επίδομα ανεργίας είναι να κατέβουμε οι άνεργοι στο δρόμο και να το απαιτήσουμε μαζικά. Εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε, με αυτούς τους τρόπους και στο παρελθόν έχει καταφέρει η εργατική τάξη να κατακτήσει όλα τα δικαιώματά της.

Τίποτα λοιπόν δεν μπορεί να κερδηθεί χωρίς αγώνες και οι αγώνες προϋποθέτουν συμμετοχή και συλλογικοποίηση. Είναι η στιγμή που όλοι οι άνεργοι πρέπει να ξεπεράσουμε τη μοιρολατρία και την προσπάθεια εξεύρεσης ατομικών λύσεων. Να βάλουμε τέλος στην αντίληψη που λέει ότι εμείς είμαστε υπεύθυνοι για την κατάσταση στην οποία έχουμε φτάσει. Να σταματήσουμε να ρίχνουμε τις ευθύνες ο ένας στον άλλον, στους μετανάστες, στους δημοσίους υπαλλήλους ή στους συναδέλφους που έχουν δουλειά και να στραφούμε ενάντια στους πραγματικούς υπεύθυνους απαιτώντας την άμεση ικανοποίηση των αιτημάτων μας. Είναι η στιγμή να οργανωθούμε σε σωματεία βάσης, σε συνελεύσεις γειτονιάς, σε συλλογικότητες και επιτροπές ανέργων με όπλα μας την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια. Είναι η στιγμή να συναντηθούμε, να μιλήσουμε, να ζυμωθούμε και να βρούμε τρόπους προκειμένου να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας για να κερδίσουμε τα αυτονόητα που θα μας επιτρέπουν να ζούμε αξιοπρεπώς.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ